

До лоза-та едно криво дърво.“
 Отъ тук' стана пиле да отлети,
 Да отиде во негови дворѣ.
 Дворѣ ми ꙗ трева пообраси,
 Бѣла лоза ми съ исушила,
 И чешма-та ми съ исушила,
 И дърво-то ми съ пресушило.
 Що имаше до три кука'ици;
 Една кукатъ отъ вечеръ на вечеръ,
 Друга кукатъ отъ утро на утро,
 Трека кукатъ кѣтаденъ, кѣтаденъ.
 Отъ тук' стана пиле да отиде,
 Да отиде во темна зѣйдана,
 Во зѣйдана, при Грубо лудо дете;
 Съ застоя на юначко рамо,
 Му прикажвить за три кука'ици:
 „Една кукатъ отъ утро на утро,
 Друга кукатъ отъ вечеръ на вечеръ,
 Трека кукатъ кѣтаденъ, кѣтаденъ.“
 Му говоритъ Грубо лудо дете:
 „Що ми кукатъ отъ вечеръ на вечеръ,
 Тая ми ꙗ моя първа любя;
 Та що кукатъ отъ утро на утро,
 Тая ми ꙗ моя мила сестра;
 Та що кукатъ кѣтаденъ, кѣтаденъ,
 Тая ми ꙗ моя мила майка.“

240.

Снощи моме го свѣрши'е, леле мале,
 Съ свило моме, та умрело;
 Ми дочуло лудо младо,
 Явна коня да си идеть;
 Иде, иде до полпѣти,
 Съ сви коня, да ми пукна.
 Седна лудо да го плачить,
 Не велеше леле коню,
 Тук' велеше леле моме.
 Иде, иде до село-то,

И ми найде два гробари,
 Гробари ми гробъ пра'е'е;
 И имъ велить лудо младо:
 „А егиди два гробари!
 За ощо го гробъ пра'ите,
 Аль за старо, аль за младо?
 Аль за женско, аль за мъшко?“
 Му реко'е два гробари:
 „Ни за старо, ни за младо,
 З' едно моме посвѣршено.“